Ч. 74. Второк 20 (7) цьвітня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З'їзд кн. Більова з Тіттонім. — Анархія в Туреччині.

В послідних днях з'їхали ся в Венециї з нагоди переїзду німецкого цісаря до Корфу канцлер кн. Більов з італіяньским міністром заграничних справ Тіттонім. Та стріча має велике політичне значіне. Льояльне становище, яке урядова Італія занимала підчас балканьского заколоту, довело особливо в Льондоні до великого розчарованя, насунула імовірно ту гадку, щоби тепер зазначити виразно дальше єствоване тридержавного союза, котрий в послідних часах представляв ся нераз лише яко дводержавний союз (Відень-Берлин), а тим самим Анґлії показати наглядно безуспішність єї політики відокремлюваня Німеччини. Оба державники зрозуміли, що треба зелізо кувати, поки оно тепле. Стріча тих обох державників тридержавного союза має отже в теперішних обставинах важне політичне значіне.

Про ту стрічу подають часописи вісти, що головним предметом розмови між обома керманичами союзних держав були взаємини між Німеччиною, Анґлією, Францию і Італією. Само про себе розуміє ся, що послідні події політичні на Балкані також були широко обговорювані, а в тих розмовах виявило ся повне порозуміне поміж Італією і Німеччиною в поглядах на всі при тій нагоді порушені питаня.

Замітно також, що „Tribuna" зазначує, що тридержавний союз не потребує ані скріпленя, ані що ніхто про те не думав, щоби передчасно єго відновлювати.

Парискі дипльоматичні круги оцінюють стан річий в Туреччині дуже песимістично. Нема сумніву, що дисципліна в армії зовсім пропала. Парлямент зійшов до підрядного значіня. Македонія займає супротив нового правительства дуже вороже становище, але сама єсть ослаблена переходом одної части Аальбанців до табору магомеданьскої унії. То розбите єсть не лише ослабленем становища молодотурків, але становить оно заохоту для сербских ватаг, котрих вступлене до борби може поважно загрозити австрийскому мирови. Вигляди молодотурків мимо їх певности себе не суть зовсім добрі. Нема впрочім між ними личности, котра могла би пірвати за собою маси. Борба молодотурків не може бути уважаною борбою о власть, але радше обороною їх становища в державі.

Кріпость Чатальджа під Константинополем єсть в руках молодотурецкого комітету; передні сторожі войск відданих молодотуркам стоять вже під Константинополем. В Константинополи мають пересьвідчене, що молодотурецкі войска війдуть до міста. Партия магомеданьска всякими средствами старає ся наклонити молодотурецких вояків до бунту. Власти зарядили покликане резерви. Провідник молодотурків Енвер бей, котрий перебуває в Солуни, заявив, що має довіре до своїх войск. Приказ до занятя Константинополя вийде з Солуня, але до тої хвилі може минути ще богато часу. Альбанці заявили ся за молодотурками.

Засідане турецкої палати послів відбувало ся спершу зовсім спокійно. Позаяк президент із старшини уступив, обняв провід один магомеданьский духовник. Відчитано письмо великого везира, повідомляюче о змісті депеші від комісиї висланої до Чатальджи. Комісия просила войска зібрані в тім місті, аби відложили марш на Константинополь і войска обіцяли то, але заявили, що коли тимчасом будуть против них войскові зарядженя, правительство буде за то одвічальне. Молодотурок Кемаль виголосив патриотичну бесіду. — Вибрано депутацию зложену з 35 послів, котрі мають удати ся до Чатальджи. Відчитано відтак дуже богато де-

---

40)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Гоп зміркував зі страхом зараз, що єго бідній дитині зачинають показувати ся привиди, як то буває перед смертию у тих, що гинуть із спраги. Дрожачи молив ся він в души до Бога, щоби не дав загинути єго улюбленій доньці, котра ледви що недавно назад до него вернула.

По хвили зачала Ґресі знов говорити, але сим разом зовсім розумно. — Ах як же тут темно робить ся! — сказала она. — Тепер ми знов в тій страшній копальни! — А відтак сперши ся рукою на плече Гопа, додала: Любий тату, здаймо ся на божу волю! Поцілуйте мене тату, мусимо умирати! — По сих словах спустила очи в долину; обава і надія для неї скінчили ся.

Але мужчина не міг так піддати ся, як женщина. Гоп поцілував доньку, як она того жадала, поклав єї знов легко на землю, а відтак відступив ся чим скорше від неї і коли она вже не могла чути, зачав голосно заводити. За хвильку вернув назад, а заставши доньку лежачу без памяти, впав на коліна і зачав молити ся: О Боже, змилуй ся над моєю дитиною! Благаю тебе! Ти видиш як то страшно і як несправедливо! Лише що знайшла свого тата і ледви що зачала жити... ще час для неї вмирати. Нехай жиє ще довго на земли, а не вмирає як злочинець.

І знов схопив ся та став бігати по штольни і ломити руки, аж нараз дав ся почути якийсь такий голос, як би десь здалека удар молота по церковнім дзвоні. Дрожачи мов лист трепети, стояв він і надслухував, але той голос не повторив ся.

— Ах! — сказав він — то видко й мені зачинає ся так причувати як моїй дитині. Мимо того вхопив він молот, побіг в глубину ґалї, вискочив там на велику груду вугля і вдарив молотом з цілої сили в жилу вугля над своєю головою. Спершу вдарив два рази в довших відступах по собі, а відтак три рази раз по раз.

Ґресі зачула то і здивована старалась піднести ся, опираючись руками.

З надворку дали ся почути два легкі удари як би десь на милю здалека, хоч по правді віддаль не дальша була як ледви десять стіп; опісля слідували три удари один по другім.

— То відповідь на мій сиґнал! — крикнув Гоп як не своїм голосом. — Чи ти чула, дитинко? То була відповідь! Богу дякувати! — Богу дякувати! Богу дякувати!

Він впав на коліна і розплакав ся як мала дитина, а за хвильку був вже коло своєї доньки і обняв єї обома руками.

— Підойми ся, дитинко! — став він єї просити. — Не подавай ся ще лиш кілька хвиль! Смерте — з отсих моїх рук не вирвеш мені моєї дитини! — При сих словах вхопив він з несподіваною силою доньку і підніс єї до гори, а Ґресі із сильного зворушеня зачала й собі побороювати свою безсильність.

— Хочу жити! — відозвала ся она. — Буду жити для вас, тату! Якіж то добрі люди! Чуєте, як они пильно працюють? Господь Бог змилував ся над нами!

Ледви що она тоті слова вимовила, як Гоп, на смерть перепуджений, пустив єї з рук. Джаґан ворога був в роботі, щоби їх знищити. Зі скаженим напруженєм розбивав Бирнлї слабе місце стіни, що заступала водойму. — Они мене на кусні розідруть! — кричав він при тім. — Для мене нема вже надії ні на сім ні на тамтім сьвіті!

— Божевільний! — крикнув Гоп. — Зробить пролом і напустить води, заким ще другі зможуть прийти в поміч! — Прискочивши відтак до Бирнлія, вхопив єго, але сила єго опустила і Бирнлї по короткій борбі звалив єго на землю. Гоп схопив ся і кинув ся знов на него, але був так неосторожний, що злочинець спустивши голову в долину, кинув ся на него і вдарив в груди так сильно, що Гоп перевернув ся горілиць і ледви ще дихав. Ґресі прибігла до него, щоби єго піднести.

Але Гоп не з тих був, що тратять зараз голову. — Біжім до друла — крикнув він — а ні то пропадемо!

— А я затоплю копальню! Таки єї затоплю! — верещав Бирнлї.

Гоп поміг донці вилізти на згадану вже попереду груду вугля а звідси на друл або візок вуглевий а відтак потягнула і батька за

пеш з ріжних сторін держави з протестами против перевороту. Деякі депеші уложені дуже різко. Ухвалено на ті депеші відповісти успокоюючо.

Новинки.

Львів, дня 19-го цьвітня 1909

— **Чолобитня для Є. В. Цїсаря.** Вчера при дуже краснім веремни відбула ся в Шенбруні торжественна чолобитня устроена громадою міста Відня для Є. В. Цісаря в нагоди удержаня мира. В чолобитни взяло участь незвичайно богато осіб. Бурмістр др. Люеґер вазначив в своїй промові жертвенність і готовість всїх народів оказану вітчинї та подякував Цїсареви за мудрість і терпеливість при усуненю небезпечности війни. Є. Вел. Цїсар подякував сердечно за чолобитню і відповів: Поважні часи вже минули. Чуствую ся тим особливо вдоволений, що патріотичний настрій всїх моїх народів і готовість моеї армії, оживленої найлїпшим духом, дали можність удержати мир. Війна вимагае богато жертв, в честию удержаний мир приносить благословеніє. — Наконець відспівано патріотичні пісні і внощено оклики в честь Цїсаря.

— **За упокій бл. п. Андрія ґр. Потоцкого** відбуло ся нині в архікатедральній церкві латиньского обряда торжественне богослуженє, устроене заходом урядн. Намістн. і кр. Ради шк. при величезнім здвиві публики. Службу Божу відправив Є. Е. Архіеп. Більчевский в сослуженю крилошан і численного клира. В богослуженю взяли участь репрезентанти властий правительственних, університету, політехніки, властий автономічних і т. д. Явили ся також Є. Е. Маршалок краєв. ґр. Бадені, віцепрезиденти Намістництва ґр. Лось і др. Клеберґ, радник Двору прокуратор скарбу др. Енгель, ректор університету др. Марс і многі инші достойники. Сьпівав хор „Лютні", а на закінчене відограла по екзеквіях орхестра жалібний марш Шопена.

— **Дрібні вісти.** Вчера відбули ся у Львові перші загальні збори „Товариства українсько-руских правників, а в Старій соли отворене „Руской Бесїди". — Пропав без слїду 11-лїтний Йосиф Писько, син топника зелїзничого вийшовши дня 17 с. м. з дому при ул. На оболоню ч. 12. — В Маркіоцях в Познаньщині була оногди велика туча з громами, підчас котрої грім вдарив у вежу католицкої церкви і розбив великий престол; в Крушвици знов вдарив грім в протестантску церков і наробив великої шкоди. — В місцевости Еджедута на Угорщині викопав селянин Андрій Гінтер горнець з грішми, в котрім було 297 великих срібних і 13 золотих монет між тими богато талярів з часів цїсаря Рудольфа в Габсбурґа, праотця панующого у нас цїсарского дому.

— **Катастрофа будівельна.** Оногди пополудни около 3 год. завалило ся на будові дра Ружицкого при ул. Дверницкого бетонове склепліне поміж на висоті другого поверха а спадаючи пробило всї стелї аж до сутерин. Робітникі заняті розбиранєм руштованя впали разом з руштованем а декотрі з них тяжко потовкли ся та поранили ся. Робітник Іван Леськів вранив ся і потовк ся так тяжко в голову, що стратив притомність, а робітник Дмитро Чорнобіль зломив собі ребро і потовк ся тяжко в голову. Обох відставлено до шпиталю. Прочі робітники потовкли ся лекше. Причиною катастрофи стало ся то, що підприємець, щоби виконати роботу борзо а дешево, за мало домішав цементу до бетону і за скоро усував руштоване поставлене лише що 6 с. м., до того ще вякопувано роботи в порі вохкій і студеній.

— **Подяка.** Одержуємо слїдуюче письмо: Комітет будови церкви в Клепарові складає Вп. п. Емаліянови Левицкому властителеви звістної фабрики шварцу у Львові сердечну подяку за дар 50 К зложених на будову церкви в Клепарові.

— **Реформи наук в середних школах.** Міністерство просьвіти оголосило оноді подрібні приписи нового пляну наук в середних школах. Головні приписи для ґімназий такі: В науці німецкої мови крім читанки буде введена коротка історія лїтератури. В VII. клясі крім визначнійших драм буде читана також одна новочасна повість. В VIII. клясі приписано найновійшу лїтературу аж до теперішних часів з особлившим увзглядненем австрийскої, а крім того мае бути читана одна (або дві) новочасні драми. Що до мови латиньскої і грецкої мають бути они поглублені граматичними екскурзами порівнуючими. Прибувають також нові автори: Пліній молодший з латиньских, а з грецких Тукидид, Арістотель і Евріпід. На осьму клясу в історії буде заведена наука про устрій та адміністрацию австро угорскої монархії на підставі загального введеня в суть і найважнїйші функції держави з огляду на політичні відносини; крім того горожаньскі права та обовязки. Зовсім новий є припис клясифікованя окремо з історії, а окремо з ґеоґрафії на низшім степени тої науки. Наука математики ділить ся на три катеґорії: степень низший (3 роки), степень середний (дволїтний) і степень висший (3 роки). В VIII. клясі при науці математики приписано давати ученикам погляд на неї з історичного і фільозофічного становища. Наука природи має увзглядняти в своїй проґрамі фізіольоґію, ґіґієну та ґеольоґію і взагалі поза систематикою мають бути давані ученикам історично-еволюційні погляди. Взагалі науку природи треба уділяти по змозі через практику, обсервацию, а в тій цїли пожадані як найчисленнїйші прогульки. Наука фізики і хемії має бути більше ніж доси експеріментована і в то експеріментоване треба втягати учеників. Що до краєвих мов, а також новочасних обовязкових чи надобовязкових будуть видані спеціяльні розпорядженя відповідно до льокальних відносин. Число годин науки лишаеть ся без зміни, лише в шестій і семій клясі додано по одній годині тижнево, так, що тижневе число годин шкільної науки в тих двох клясах піднесе ся з 28 на 29.

Оголошено також плян реформи в реальних школах. Продовжене часу науки в тих школах стрітило ся з законними перепонами, наслідком чого задержано 8 лїтний період, а поручено розширити науку ґеоґрафії на висші кляси, доповняючи науку „рідного краю" наукою про суспільний устрій. Нові приписи поручають не привязувати занадто великої ваги до подробиць памяти, число письмених виробів буде зменшене і уважатись їх буде не яко предмет іспитовий але яко вправи. Взагалі нові приписи поручають практичне навчане, навязане до житя; велять звертати увагу на контакт зі всіми відділами науки. Новий плян науки війде в житє в перших пятьох клясах з початком 1909/10 шк року і буде постепенно розширюваний на кляси висші.

— **Страшна пригода.** Львівскі самоїзди в своїй шпортовій манії не знають міри і гонять улицями міста мов би в тім переконаню, що улиці лиш для їх забавки, а коли они їздять, то не вільно нікому більше ходити. Коли тоті панове шпортовці так роблять в місті, то щож доказують они за містом. Вчера явив ся з тих шпортовців, котрого самоїзд мае число 675, доїхав кінця якійсь маленький дитині за Замарстинівскою рогачкою: переїхав біднятко в так страшний спосіб, що роздушив дитині головку так, що аж мозок розбризнув ся на всї сторони. Чия то була дитина і як називала ся, поки що не знати.

— **Вирок в процесі Січиньского.** Суботнїшна розправа розпочала ся від того, що трибунал оголосив ухвалу в справі внесеня оборони о поставлене судиям присяжним ще двох питань. Друге питане евентуальне на случай заперечения першого головного звучало: „Чи Іван Андрій Мирослав Січиньский винен, що

собою. Але в тій хвили, коли він ідучи за нею, спер ся був колїнами, подала ся під ударами Бирнлія стіна, що відділяла відойму, може на яких шість стіп понад землею зробила ся діра і сильна струя води, змішана з вуглем і землею, зачала набігати до копальнї і кинула візком вуглевим аж під противну стїну. Була би й Ґресі вхопила, як би Гоп не держав еї був з цїлої сили.

Ґресі крикнула зі страху на весь голос а з надворку відозвали ся голоси радости мужчин, котрі доси мовчки працювали; той жіночий голос дав їм знати, що жиє ще молода жінка того, котрий позискав собі серце всїх і не знав ріжниці стану.

Вода прибувала щораз більше; три величезні филї вдарили об друл і потрясли ним. Перша сягнула до половини візка, друга аж до другої третини а трета кинула трупом Бен Бирнлія об візок, обкрутила ним і забрала з собою у вир.

Ґресі не переставала кричати, бо уважала ся за страчену; але чим голоснїйше і страшнїйше кричала, тим голоснїйше і близше було чути тріюмфуюче „гурра" ратуючих.

— Не бій ся, не бій! — успокоював еї Гоп; — не згинеш, бо любов сильнїйша від смерти!

Ледви що вимовив ті слова, як крізь камінє показав ся острий конець джаґана, за ним другий і ще один, і богато инших. Тепер під ударами копальників відлетіла величезна маса вугля, копальня отворила ся і при червонавім сьвітлї лямп показала ся громадка неутомимих робітників а на еї чолї молодий велит зелїзної сили з покалїченими руками, з чорним від вуглевого пороху лицем, підчас коли очи єму сьвітили ся як розжарені вуглики. Одним скоком опинив ся він на вуглевім друлї, вхопив свою жінку на руки і притиснув еї до серця. Зараз принесено ужиска, драбини і все, що було потреба; Гоп і его донька були виратовані! А труп убийника крутив ся заедно у вирі поволи спливаючої води, а коли она наконець сплила в глубини копальнї, лежав він вкритий намулом у ніг мужчин, що виратували его нещасливі жертви.

Ґлава двайцять четверта.

Дивні запутанини.

Подумай і уяви собі, любий читателю, коли можеш, що відчувала колись тота женщина, котрої одинокий син сох і сох і наконець помер а коли его зложили в домовину і несли на місце упокою, приступив хтось в видї чоловіка, приказав станути тим, що несли тїло, воскресив помершого і вернув матери молодця в цьвітї молодости і здоровля.

Може й годї уявити собі, але можна бодай подумати собі, що відчував Вальтер Кліфорд, коли дійшовши до самого кінця розшуки видобув знов з гробу, в котрім була живцем закопана тота красна, любенька людина, котра була сьвітлом его очий, любимцем его серця. Як же він еї витав, які слова розради шептав їй нахилившись до неї, коли видвигнув еї і Гопа знов на сьвітло дня, де їх окликами радости повитали.

Коло входу до копальнї зібрала ся була величезна товпа людий, коли на горі розійшла була радістна вість. Полковник казав був уставити якийсь старий телеґраф, котрий передавав єму вісти а старий вояк приїхав був возом на ресорах і привіз з собою матераци та якогось зручного лїкаря. Та й Бартлї стояв тут блідий і постарілий о богато лїт і дрожав та плакав.

Вальтер повів Ґресі до свого батька а відтак вернув назад до Гопа, котрий лежав без памяти. Кусень відрубаного вугля поцілив его у висок; він хотів тут рану закрити хусточкою і на ній видко було великі плями крови а він внаслідок голоду, зворушеня і упливу крови стратив був притомність. Его положили старанно до воза; лїкар обвязав єму рану, дав єму якогось покріпляючого ліку, але Ґресі недопустила до того, щоби его голова спочивала инакше а не у неї на колїнах. На щастє був то той сам лїкар, що лїчив полковника підчас его нападу подаґри. Люди, що довгий час нїчого не їли, вимагають великої старанности і обережности. Доктор Ґарнер розпочав був ту курацию вже у возї. Ґресі Гоп дістала тут ложку вина з жовтком. Еї поведене аж доси було якесь дуже дивне. Часами здавало ся, що она з розуму зійшла, то дуже ніжно споглядала на Вальтера, то знов з якоюсь обавою.

(Дальше буде).

дня 12 цьвітня 1908 у Львові против Андрія ґр. Потоцкого, Намістника Галичини, що правда не в намірі убитя, лиш в иншім ворожім намірі так ділав, стріляв до него кілька разів з репетиєрового пістолета, що з того вийшла смерть бл. п. Андрія ґр. Потоцкого“.

Трете питане додаткове на случай заперечення одного з попередних звучить: Чи Іван Андрій Мирослав Січиньский, доконуючи вчинок обнятий першим і другим питанем, ділав під впливом невідпорного примусу.

По відчитаню забрав голос обжалованний Січиньский і заявив, що змінив свої зізнаня не длятого, мов би бажав смерти, але длятого, що они згідні з правдою. Опісля слідували промови прокуратора дра Перацкого і оборонця дра Костя Левицкого а наконець „резиме“ предсїдателя трибуналу а о 2 год. судії присяжні вийшли на нараду.

По двогодинних нарадах судиї присяжні вернули до салї розправ а їх голова п. Котковский оголосив вердикт, котрим лава присяжних потвердила 12 голосами питане головне що до убийства, заперечила 12 голосами трете питане о невідпорнім примусї а крім того ухвалила одного просити трибунал, щоби представив засудженого до ласки монарха. Січиньский, приведений до салї, приняв вердикт дуже спокійно а трибунал по 10 мінут. нарадї оголосив вирок засуджуючий Мирослава Січиньского на кару смерти через повішене. — Оборонець др. Левицкий вніс зажалене незажности і просив о доручене вироку на письмі.

По скінченій розправі заведено его до канцеляриї інспектора вязниць п. Маєра, куди прийшла також его родина, щоби з ним попращати ся. Тут прийшло до трогаючих сцен; женщини, котрі в сали розправ якось ще могли запанувати над своїми нервами, утратили тут спокій а матір і одна сестра зімлїли. По відходї родини відведено Січиньского до келї. Вчера перед полуднем навідувала ся знов родина до него і була у него може пів години. Січиньский, кажуть, єсть зовсїм спокійний; мав сказати, що анї на хвильку не припускав, щоби вирок мав инший запасти, однак має надію, що буде помилуваний. — Вчера якісь авантурники викликали велику демонстрацию перед будинком суду, де вибили вікна, та на инших улицях, як коло „Народ. Дому“, перед будинком тов. ім. Шевченка, де мешкає родина Січиньского, і т. д. а внаслїдок того прийшло й до стички з полїциєю, котра арештувала кілька осіб.

— **Незвичайне з'явище**, таке саме, як то, о котрім ми доносили сими днями — три сонця над Сербією — видко було у великодний второк дня 13 с. м. о 7 год. рано в Надьбечкерек на Угорщинї. Сонце було обведене довкола великим ясним колесом, котре перетинало друге ще більше колесо в той спосіб, що в тих місцях, де перетинали ся оба колеса поробили ся великі ясніючі кружки, ніби два побічні сонця. — При сїй нагоді поправляємо також і ту похибку, яка лишила ся внаслїдок недогляду при друку в статейцї „Три сонця над Сербією“ у „Всячинї“ в ч. 70 „Народ. Часоп.“ Та прочитали читачі в однім місци: „Иноді видко лиш побічні колеса без колеса і ясної смуги, — що очевидно немає віякого значіня і повинно звучати: „Иноді видко лиш побічні сонця без колеса і ясної смуги“.

Телєґрами.

Відень 19 цьвітня. Приїхали тут угорскі міністри Векерле, Кошут, ґр. Аппоній і ґр. Зічі. — Нинї рано перед полуднем відобрав Цїсар присягу від нового ґубернатора австро-угорского банку дра Поповича.

Солунь 19 цьвітня. Войска із Солуня і Адріянополя получивши ся перемашерували через Чатальджу і прибули в сторони Сан Стефана (вже недалеко від Константинополя).

Солунь 19 цьвітня. Турецке товариство ісламітів видало маніфест до магометаньского населеня, в котрім виказує, що іслям не стоїть в суперечности з конституциєю.

Константинополь 19 цьвітня. В виду того, що зближає ся войско із Солуня і Адріянополя, доконує ся тепер зміна в користь Молодотурків а против виновників послїдного перевороту. В кругах турецких думають, що не прийде до проливу крови і зміна відбуде ся мирно.

Константинополь 19 цьвітня. Ґен. Гусні-паша надіслав з Дедеаґач через дирекцию всхідних зелїзниць до австро угорскої амбасади, з просьбою о закомунїковане иншим амбасадам, відомість о задачах і цїлях маршу солуньского і адріянопольского войска та долучив успокоююче увірене що до безпечности чужинців.

Константинополь 19 цьвітня. Сенатор і бувший міністер марнинарки Аріс Гікнет в письмі до палати послів потверджує, що команданта панцирника „Азар і Тавфік“ повішено і додає, що позаяк і єму грозила небезпечність, то він сховав ся в якійсь місцевости за Константинополем, до котрої прибуло також богато инших офіцирів маринарки.

Константинополь 19 цьвітня. Серед вояків маринарки панує фанатично-релїґійний настрій і повна анархія. Зачувати, що вислано до Чатальджи кількох „годжів“, щоби они впливали на войско, але їх побито і вигнано. Войско солуньске і адріянопольске одержало приказ шанувати християн і чужинців та веде ся дійстно взірцево.

Надіслане.

Ч. В. 400039.

ОГОЛОШЕНЄ.

— В краєвих низших школах рільничих в Бережници п. Стрий, в Городенцї, в Ягольници, в Кобірницях п. Кенти, в Милотині п. Ряшів, в Суходолї п. Коросно зачинає ся шкільний рік 1909/10 в днем 1 липня с. р. — Краєві низші школи рільничі мають на цїли передовсїм образоване синів селян на здібних практичних ґосподарів. Цїлий курс науки треває 3 лїта. Всї ученики мешкають в заведеню. Оплата за удержане в інтернатї виносить 150 К піврічно. Ученики незаможні можуть бути приняті на кошт фонду краєвого, т. зн. отримують безплатно поміщене в інтернатї, харч і одїне з виїмкою обуви і біля і вносять лишень шкільну оплату в квотї 5 К за піврік. — Поданя о принятє до низшої школи рільничої належить вносити найпізнїйше до 15 червня с. р. до Дирекциї одної з висше згаданих шкіл рільничих. — До поданя, що є вільне від стемиля, треба долучити: 1) метрику уродженя, на доказ, що кандидат покінчив 15 лїт; — 2) сьвідоцтво здоровля, виставлене лїкарем; — 3) сьвідоцтво шкільне з покінченя народної школи; 4) сьвідоцтво убожества, коли кандидат убігає ся о принятє на кошт фонду краєвого.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середкоевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·42, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·35,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 0·35, **2·35,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Белзця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 25/7): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·25 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·05 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї)

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 25 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 527).